

Tình Là...Sợ Thun

Tác giả : Áo Vàng , Blaise Pascal 70

- Cho mày chết ! Cho mày chết này !!!

Liên cảm chiếc phát trần giáng xuống con ruồi một nhát, tiêu đời ! Con ruồi chết bẹp dí trên chiếc bánh cheese cake, kem văng tung tóe ! Thế là mất ăn ! Tiếng bà ca sĩ sồn sồn, ngêu ngao trong máy

Ôi! Đời là đại dương đại dương mông mênh

Tình là sợ tơ sợ tơ mong manh

Và ta là chiếc thuyền con bồng bênh

trên sóng lênh đênh...

làm Liên điên tiết, cô nhào đến để tắt máy, bịt mồm mụ nhưng chân vướng phải chiếc ghế đầu, té ngồi xuống đất...

Liên bật khóc. Lúc sau này làm cái gì cũng không xong !

Sáng nay trước giờ đi làm, Liên có nhắn máy cho người yêu, hẹn hò trưa ăn mì ở Phước Ký, nhưng mới rồi, Du gọi lại nói anh có hẹn suốt ngày với khách hàng. Nghe giọng anh không được tình tứ như mọi ngày, Liên mới mở miệng muốn nhõng nhẽo thì anh đã vội cúp phone...

Cơn giận ập đến, và chú ruồi khéo chọn đúng lúc để được đầu thai...

Thứ ba, đúng hẹn lại lên, thường thì Du đến nhà rất sớm, sẽ ngồi chơi, ăn sáng với Liên rồi hai đứa dẫn nhau đi phố, có đi cũng ra vùng ngoại ô để tránh gặp người quen, hay nằm nhà ôm ấp suốt ngày cho đỡ ghiền ! Mỗi khi nghe anh nói thèm hơi thở, nhớ mùi da của mình thì Liên cảm động đến đầm đìa nước mắt. Cứ thế mà Liên chịu anh...Vây mà từ mấy tuần nay, anh đã lỡ hẹn đến hai lần, lúc thì viện cớ phải dự lễ tốt nghiệp đại học của con gái, hôm qua lại phone đến, nói không gặp nhau được vì cần chờ bà xã đi bệnh viện...

Sáng thứ tư, vào đến tiệm là Liên đã xỏ hết bầu tâm sự cho Vân...Không biết đây là lần thứ mấy rồi, Liên nguyên rủa người tình không tiếc lời, và đã hơn chục lần, Liên thề với Vân sẽ cắt đứt tình với thằng chả...nhưng hình như chưa bao giờ Liên dám thề độc...chắc cô nàng cũng biết sợ, nhờ không bỏ được người ta.

Vân chạy lại dịu Liên dậy và kéo ghế cho cô ngồi. Nàng an ủi vài câu cho có lệ, rồi như mọi lần, Vân yên lặng chờ Liên trút bầu tâm sự tiếp...

Liên là một phụ nữ trẻ trung xinh xắn, ly dị, có hai con nhỏ vào tuổi sắp đến trường. Vân trộm nghĩ, với nhan sắc của Liên, thiếu khối gì người đeo đuổi, cứ chi phải khổ sở với anh chàng Du này. Anh ta chẳng đẹp trai cao ráo, cũng chả hào phú cho cam...vây mà tình cảm kéo dây dưa đã mấy năm trườngCó thể Liên cũng chẳng nói ra hết chuyện mình thì làm sao mà Vân hiểu rõ ngọn ngành được, nhưng nhìn thấy bạn khổ, Vân biết tình cảm của bạn không đơn giản...

Ngày còn sống với Mẫn, Liên chỉ biết lo việc nhà, nuôi con nhỏ. Chồng Liên rất tháo vát và là cột trụ của gia đình. Dĩ nhiên anh là người mang tiền về nên trong nhà đôi khi có phân chia quyền lực, nhiều lúc anh hành xử như một chủ nhân ông, Liên thường ngấm ngấm bất mãn cảnh chồng chúa vợ tôi...và rồi bạn bè chỉ dẫn, khi con gái nhỏ bắt đầu đi nhà trẻ được, Liên nghĩ muốn học nghề nails, Mẫn thấy có lý vì thời buổi kinh tế khó khăn, nếu có thêm một đầu lương thì hai vợ chồng sẽ mua nhà nhanh hơn...Nhưng Mẫn không dè từ lúc Liên đi làm, và góp tiền vào những chi tiêu gia đình thì cô thay đổi hẳn...Liên không còn là một cô vợ nhút nhát nữa, hết nhường nhịn chồng, nhiều lúc hình như còn muốn lấn lướt cả quyền hành trong nhà...Liên bắt đầu dần đấm bạn bè, chọt nhìn lại chồng mình, sao thua sút chồng chúng bạn, rồi tự một lúc nào đó Liên chọt thêm muốn chữ "Tự Do"

Liên là khách hàng của Du. Lúc mới vừa ly dị xong, Liên còn ngơ ngác không biết tìm ai giúp cô giải quyết vấn đề khai thuế, nàng chỉ còn biết giờ báo tìm xem ai rảnh và rồi nàng bắt gặp văn phòng của Du.

Gặp Du, Liên thấy yên lòng vì bề ngoài trông lương thiện, thật thà, hy vọng là người có lương tâm để giúp nàng lấy lại tiền thuế hầu có thêm tí tiền để mua sắm cho con....

...Và rồi những lời ve vãn của Du cũng làm Liên xiêu lòng hồi nào không hay...Từ thương cảm qua những lần Du tâm sự, có gia đình nhưng không hạnh phúc, Liên chấp nhận làm người yêu của Du mà không đòi hỏi những ràng buộc từ anh. Đến một lúc Tình Yêu với Du lớn dần, Liên chọt nảy lòng ích kỷ, muốn Du là của riêng mình...và thế là bắt đầu những cãi vã, giận hờn vụn vặt...

Sau nhiều lần suy nghiệm, Liên nhận thấy Du chỉ vui khi hai người hẹn hò mà không đề cập đến chuyện gia đình của Du, hoặc nói về những vấn đề con cái của Liên. Hình như Du có quá đủ những ưu tư của riêng anh, đến với Liên, anh

như muốn tìm quên thực tế...Đã có những lúc Liên hành diện tự hào là anh hùng, cứu vớt một cuộc đời vô vọng, và rồi những khi cô đơn thất thểu thì Liên thấy giận người giận mình...

Khi vui, Vân nghe Liên kể, anh sắp bỏ vợ để cưới Liên, lúc giận, Liên kể về những bất mãn về người yêu, nào là những ngày lễ lớn, anh thường phải lo cho vợ con, Liên chưa bao giờ được chia sẻ đêm Giao thừa, hay đón Noel với người tình...

Nghe chuyện người lại nghĩ đến mình, cuộc tình của Vân với Thái cũng đang đi vào ngõ cụt...Vân theo gia đình chị Hai vượt biên lúc ngoài hai mươi tuổi. Ở Saigon Vân đã có nghề hớt tóc nên với chút vốn liếng Anh Văn Hội Việt Mỹ ngày trước, Vân vào trường học lại nghề dễ dàng...Vân là một người con gái ngoan, chỉ biết đi làm và dành dụm tiền bạc gửi về nuôi cha mẹ và các em ở quê nhà. Hoa, chị của Vân còn chặt vật lao động để lo bốn miệng ăn trong gia đình chị. Có chồng mà như không, anh rể của Vân thì lười biếng, làm ở đâu cũng không quá bốn tháng, thất nghiệp ngồi nhà nhiều hơn những ngày đến sở... Gần chị, Vân thấy toàn những đen tối của cuộc sống có chồng nên cũng vì vậy mà Vân không vội nghĩ đến lập gia đình. Và rồi tuổi tác mỗi ngày một tăng, hình như cánh cửa tình yêu cũng lặng lẽ khép dần sau lưng...

Cho đến mùa Tết năm trước, Vân gặp và quen với Thái. Anh đã qua một đời vợ, Vân không rõ lý do nào họ xa nhau, nhưng vì không có con cái nên dứt khoát đường ai nấy đi và chàng sống đời độc thân từ mấy năm nay. Nhờ công ăn việc làm vững vàng lại không phải nuôi ai nên cuộc sống của Thái rất dư dả, có Condo riêng, có xe đẹp... cộng với tánh tình vui vẻ, cởi mở.... chắc chắn dễ gây thiện cảm với các cô bạn gái.

Với Thái, Vân không có tiếng sét ái tình. Vân không có những rung động tình yêu như các cô gái mới lớn nhưng nàng có những trăn trở...mơ hồ...Nàng sống trong môi trường mà tình yêu trai gái thường thể hiện qua những sinh hoạt tình dục, Vân được xem nhan nhản trong phim ảnh, nhiều lúc Vân cũng có những ước muốn...cuồng điên... thành hình trong tâm tưởng, và chín muồi, để rồi, một buổi tối mùa hè, Vân đã sẵn sàng hiến dâng đời con gái cho Thái...Kinh nghiệm đầu đời, chẳng có gì gọi là tuyệt vời, lần đầu tiên...chỉ có vậy thôi sao? một thoáng thất vọng, nhưng không tiếc nuối...một khám phá, như lần đầu hăm hở thử một món ăn mới, mùi vị không thấm thía lắm mà rồi cứ thích ăn lại mỗi lần...cho nên nhu cầu vẫn hiện hữu và tiếp diễn. Vân yêu đời hơn, và thấy vui khi có Thái bên cạnh.

Hình như chưa bao giờ Thái nói lời cầu hôn với Vân, mà nàng thì rất tự ái nên lại càng không đề cập đến...Mơ màng nghĩ, giả như Thái nghĩ ý muốn Vân về sống chung, không biết Vân có đồng ý không, nhưng ít ra, Vân sẽ vui lắm !!! Trời ơi! Vân sẽ làm bộ trả lời -cho em một thời gian- nhưng Vân sẽ đi chợ, sẽ đến nấu ăn cho Thái mỗi ngày...thế mà Vân chưa thấy Thái mở lời...

Cuối tuần qua, Vân giận Thái ghê lắm, buổi chiều đi làm về, mang thức ăn mua sẵn cho hai đứa, dùng nhanh bữa cơm tối rồi hai đứa lại quần lầy nhau, Vân ngủ một giấc thật ngon. 9 giờ tối, bụng con mất dậy, Vân vội vã mặc áo quần để trở về nhà. Thái vẫn còn ngái ngủ lúc Vân hôn nhẹ lên má, anh như nhắm mắt nhìn Vân, nói lè nhè,

- Em chưa rửa chén mà về sao được?

Vân cười khì,

- Thôi hôm nay anh rửa đi, em trễ rồi nè.

Bước ra cửa mà lòng Vân chùng xuống, con người hay tự ái, một câu nói làm Vân mất vui, hình như đó là giọt nước cuối cùng làm tràn miệng ly...

Có tiếng mở cửa, chị Hằng tươi cười bước vào, miệng đã tía lía :

- Hôm nay mấy cô sao rảnh rang thế? Chị Thảo lại đi Việt Nam rồi à?

Bà chủ của Vân từ ngày lòng dạ ông xã hướng về quê mẹ, bà thả cửa tiệm uốn tóc cho Vân trông coi, theo chồng đi đi về về Việt Nam đến chóng mặt. Chị Hằng là khách của Vân, đều đặn mỗi hai tháng chị đến cắt tóc một lần, lúc nào cũng vào ngày thứ tư, ngày nghỉ của chị. Vân đưa chị lại ghế gội đầu. Chị Hằng ghì ngón nghề xoa nắn da đầu của Vân, biết vậy nên lúc nào Vân cũng chịu khó gội đầu cho chị lâu hơn những khách khác, và chị bao giờ cũng tip đẹp cho Vân.

Chuyện trò trong tiệm làm tóc thường rất rôm rã, đúng nghĩa đài phát thanh của thành phố...ai bệnh hoạn, ai ly dị, nhà nào có tang, tiệm nào muốn bán...mấy cô mấy bà biết rõ từng chi tiết...nhiều khi còn biết nhiều hơn nhân vật chính...đôi khi Vân không cần mào đầu câu chuyện, chỉ nghe chung quanh bàn tán, đã đầy lỗ tai...Liên này giờ vẫn ám ức với chuyện lỡ hẹn của người yêu, đem ra hỏi ý kiến chị Hằng.

- Chị nghĩ sao nếu em thương một người có gia đình rồi? Anh ấy đang muốn ly dị vợ và sẽ về sống với em.

Chị Hằng quên mất đang ngồi gội đầu, nhòm người dậy nhìn Liên,

- Cô nói thiệt chơi đó cô Liên?

- Em nói thật chứ, nhưng em đang phân vân không biết anh ấy có thực lòng với em không?

- Úi trời! Mà cô có thương ông hết lòng chưa?

- Cũng có...nhưng bây giờ em hết biết có thương không nữa...

- Mèn! cô này đang thốn thức vì tình rồi đây!

Chị thở ra...

- Cái này còn tùy à nhe...cô thương đã lắm chưa? Nếu như là chị thì nhất định không chọn người có gia đình từ đầu, lấy đầu vương vòng tình cảm. Còn nếu như cô đã yêu quá mất rồi, thì chị thành thật phân ưu... (chị người Nam mà làm bộ

dùng tiếng Bắc) mấy cha có vợ, trăm cha như một, cua gái thì phải ca bài anh có gia đình nhưng không hạnh phúc...chờ coi, năm ba năm nữa có bỏ vợ chưa, hay là lờ bay theo gió hết rồi...mà chơi thì vẫn cứ chơi...

Vân nghe chị Hằng nói chắc nịch như đinh đóng cột, muốn cười quá nhưng nhìn mặt Liên đang sùng sùng cũng chạnh lòng thương hại. Vân nuốt một câu vớt vát:

- Chuyện tình cảm khó nói lắm chị ơi.

- Bồi vậy! Chị bồi thêm, cũng là phước phần thôi...

- Nhưng giả dụ anh của chị có người khác, thì chị phản ứng làm sao?

- Làm sao hả? Đánh ghen một trận rồi bắt cổ về lo gia đình, nuôi con tiếp chứ sao! Ờ, nhưng mà làm dữ không chừng chồng bỏ đi luôn à...mấy cô này hôm nay hỏi nhiều câu độc nha.

Bỗng nhiên, Vân thấy chị im lặng...bâng khuâng...

Rồi chị chậm rãi tiếp,

-Cô Vân nói đúng, chuyện tình cảm không nói trước được...đến đâu giải quyết đến đó...

Vân hướng đề tài qua chuyện dạ vũ cuối tuần tới, rồi bàn tán về chuyện cô ca sĩ nọ mới sửa bộ ngực quá tải...để không khí bớt âm ỉ.

Đúng là mỗi người mỗi tâm sự, và cũng chính thật mỗi người có phước phần riêng...

Phận phước Trời dành cho cô ra sao, cô chưa nhìn thấy, tình cảm hiện giờ của cô thì hình như vẫn thui thủi theo từng ngày....

Bác Dần vừa bước vô, bác này cũng siêng làm đẹp lắm, mặc dầu bác đã gần tám mươi.

- Vân nhuộm tóc cho Bác để cuối tuần đi ăn cưới nhé.

- Dạ, con sắp xong đây, bác ngồi chơi, đọc báo chút..

Chị Hằng nhướn mắt nhìn xem có phải người quen không, rồi tiếp tục câu chuyện,

- Cô Vân có ai chưa?

- Em còn nặng gánh gia đình lắm chị ơi, phải lo cho cha mẹ với bầy em bên nhà nữa.

- Nó kén lắm đó chị ! con gái mới lớn mà! Liên chen vào

- Bậy bạ ! Vân chặn lời, không stop, cô nàng sẽ khai hết cả đời tư Vân ra thì khổ. Cái tánh của Liên vô tư thế đấy, chuyện mình chuyện người, không bao giờ có bí mật...bởi thế, nhìn cô nàng lúc nào cũng ngây thơ vô tội làm sao đâu...

Bác Dần góp chuyện :

- Cô Vân này dễ thương lắm đó, năm ngoái bác muốn làm mối cậu cháu, cậu có đến đây cắt tóc, dòm mặt cô, cậu chịu hết sức, mà rồi nó nhút nhát, lại chẳng dám tiến tới.

Vân cười dòn:

- Ha ha, chắc anh đó chê con già hả bác? Có thấy ai ve vãn gì con đâu nè.

Đâu, lần sau bác nhớ nháy con trước nha, đừng con phần son lên xí cho nó tươi...

Liên kéo câu chuyện về với suy tư của cô nàng:

- Bác ơi, hai bác chắc hạnh phúc lắm bác hả? Có vậy mới chịu sống hơn năm chục năm với nhau chứ.

Bác Dần cười vui về trả lời:

- Thì cũng hạnh phúc...tình nghĩa cũng đầy...chuyện chi rồi cũng qua...

- Trời! Vậy là cũng nhiều chuyện hả bác ?

- Cuộc sống vợ chồng chiếm nửa đời mình thì cũng phải đủ hi vọng á ồ chứ mấy cô...

Liên bắt đúng mạch nói của bác rồi.

- Bác kể mấy cô nghe chuyện lúc ông nhà bác còn làm lớn trước 75 kìa. Trưởng ty công chánh à nghe...có chút danh vọng nên đàn bà bu cũng nhiều. Bác hay ghen bóng ghen gió thôi, nhưng bận lo con cái nên ít đi ra ngoài...Ông có đi chơi bởi bác cũng chẳng biết đâu mà bắt ghen... Cái hồi ông bị chút tai tiếng trong chính phủ, bác rủ bà bạn đi chùa cầu nguyện cho ông, mấy cô biết không, mới rời cổng chùa, bác bắt gặp ông chở vespa một bà ngang qua mặt bác cái vèo, vậy mà về đến nhà, ông chối phăng...úi trời, kể từ đó bác còn ghen tợn nữa, đi đâu cũng theo ông sát rạt...giờ nghĩ lại buồn cười gì đâu...ghen chi mà ghen dữ vậy không biết nữa...mà nếu muốn, mấy ông cũng tiếp tục gạt mình được mấy cô ơi...rồi bây giờ đó, hết xiu quách, cũng chỉ còn bà già này hầu thôi...

Bác kể chuyện xưa một cách sung sướng, cười vang thoải mái ...

Buổi chiều trôi qua nhanh, và Liên cười vui trò chuyện nên đã quên hẳn cơn buồn hồi sớm. Cô nàng sửa soạn phone cho một anh bạn làm nhà hàng, hẹn tối sẽ ghé qua tiệm mua phở về cho con. Thái vừa gọi điện thoại, nói đang thèm ăn bò bía, Vân còn bâng khuâng với những mẫu chuyện trong ngày, ngập ngừng trả lời, có thể tối nay Vân bận việc không đến, và hẹn cuối tuần sẽ gặp nhau...

Tắt đèn, khóa cửa tiệm xong xuôi, Vân thả bộ ra đầu đường, bước chân không hẹn vẫn dẫn vào tiệm tạp hóa, rồi hướng về quầy rau cải để tìm mua củ sắn làm bò bía...đã thành thông lệ, Vân nấu nướng cho Thái gần như mỗi ngày...

Hết.

Áo Vàng
2010